

MÉS INFORMACIÓ

https://llegim.ara.cat/actualitat/ladversari-emmanuel-carrere-llibertat-condicional_1_2679265.html

https://www.elnacional.cat/ca/cultura/emmanuel-carrere-barcelona-calais_212004_102.html



 BIBLIOTECA | ALPICAT
SANT BARTOMEU

 Biblioteques
Públiques
de Catalunya

Avinguda del Parc, 280
Espai La Lluna
ALPICAT
Whatsapp 606 12 78 33

A/e:
biblioteca@alpicat.cat

Web:
<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:
<http://argus.biblioteques.gencat.cat>
<http://atena.biblioteques.cat>



HORARI

De dilluns a divendres de 8:30 a 20:30

Bústia exterior de retorn de préstec

Ens trobem el dia:
5 de juny de 2025, 19h.
Moderador: Jordi Souto



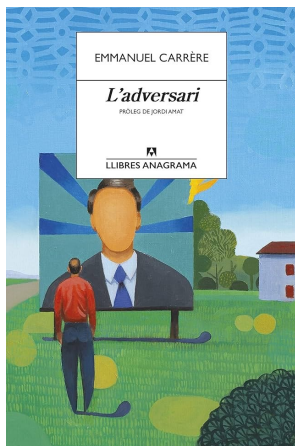
EMMANUEL CARRÈRE

L'adversari

París, 1957

Emmanuel Carrère s'ha imposat internacionalment com un escriptor extraordinari amb set novel·les de no-ficció. Són *L'adversari*. «El primer clàssic del gènere narratiu més innovador de la literatura del segle XXI: la novel·la de fets reals» (Jordi Amat); *Una novel·la russa*. «Un relat original, multidireccional i pertorbador» (Sergi Pàmies); *Vides que no són la meva*. «Una experiència literària brutal» (Pedro Almodóvar); *Limónov* (Prix des Prix): «Un relat superb i engrescador» (Joan Garí, *Ara*); *El Regne*. «Una mostra de gran intel·ligència narrativa, una obra escrita en estat de gràcia» (Isaac Rosa, *Babelia*); *loga*. «Una invitació a endinsar-se a la cuina de l'escriptor» (Marc Basset, *Babelia*) i *D13*. «Humanament esgarrifós i literàriament espectacular» (Pere Antoni Pons, *Ara*). És autor d'altres obres de ficció, com *El bigoti* i *La Classe de neige* (Premi Femina); de periodisme, com *Il est avantageux d'avoir où aller*, i biogràfiques, com *Je suis vivant et vous êtes morts*, sobre Philip K. Dick. El 2017 va rebre el Premi FIL de Literatura en Llengües Romàniques i el 2021, el Premi Princesa d'Astúries de les Lletres.

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu



Sense les trampes de Capote

Jordi Benavente

report.cat

...

Però tornem a quan Carrère encara buscava la veu. En els set anys que va estar treballant en el llibre *L'adversari*—que seria el seu primer títol de no-ficció—, va rellegir *A sang freda* un mínim de cinc vegades, impressionat per la força de la seva construcció i la nitidesa cristal·lina de la seva prosa. Pensava que el clàssic de Capote li serviria de model per explicar el crim de Jean-Claude Romand, que l'any 1993 va matar la

seva dona, els fills, els seus pares i el gos per no haver d'acceptar que feia mitja vida que mentia.

Romand no era metge ni investigador a l'OMS com havia fet creure a tothom durant divuit anys. Passava els dies dins del cotxe, aparcats en àrees de descans de les autopistes, llegint la premsa o llibres de ciència, filosofia o teologia, fins que va veure que era a punt de ser descobert i “va preferir matar els seus, abans que afrontar les seves mirades”, afirma Carrère en un dels articles inclosos a *Convienne tener un sitio adonde ir*.

Aquest nou llibre compila una trentena de cròniques, reportatges, articles d'opinió i assajos, escrits entre 1990 i 2015, una mina tant per als lectors habituals de l'escriptor francès com per als que encara no el coneixien. Mostra com les gasta en la distància curta i detalla el procés de creació d'algunes de les seves obres anteriors, com la biografia de Philip K. Dick (“parlar-ne és com fotre's un àcid, de seguida deixes de tocar de peus a terra”), l'esbojarrada història d'Eduard Limónov (poeta underground a la URSS, vagabund als EUA, escriptor a París, soldat de fortuna als Balcans i, finalment, fundador d'un partit bolxevic a Rússia) o la del mateix Romand.

Empantanegat a la història

Amb el referent de Capote al cap, Carrère contacta amb Romand i li diu que vol entrevistar-lo. Que vol entendre-ho. Però només obté silenci. Un silenci que durarà dos anys, fins que l'assassí el trenca des de la presó, després de llegir una de les seves novel·les. I diu que accepta, que endavant. I Carrère té accés al sumari de la instrucció, “una pila de capses de cartró, el doble d'alta que jo”.

L'escriptor, guionista i realitzador s'hi submergeix. Omple centenars de pàgines amb notes. I prova de narrar-ho des de diferents punts de vista. Però no se'n surt. Passa cinc anys empantanegat amb aquella paperassa, rellegint compulsivament el llibre amb què el de Nova Orleans havia encunyat l'etiqueta de novel·la de no-ficció l'any 1966, intentant imitar aquell to “deliberadament impersonal”.

Fins que s'adona que l'obra mestra “descansa sobre una trampa”. Capote va fingir que no havia conegut mai els assassins, que no els havia tractat durant els cinc anys que havia durat el procés ni els havia acompanyat fins a la forca. Obsessionat per evitar la primera persona, s'havia esborrat de la narració, s'havia oblidat de ser fidel a la veritat.

Jean-Claude Romand, l'assassí que mentia tothom

Amb aquell estil, Carrère era incapaç d'explicar el crim de Romand, no lliscava prou bé. Per no parar boig, abandona el projecte. I així, sense la pressió de pensar en la seva publicació, comença a redactar un informe sobre què havia representat per a ell aquell cas. “El matí del dissabte 9 de gener de 1993, mentre Jean-Claude Romand matava la seva dona i els seus fills, jo assistia amb els meus a una reunió pedagògica a l'escola del Gabriel, el nostre primogènit”, escriu, i aquesta acabaria sent l'arrencada de *L'adversari*.

I des d'aquella primera frase, posa en un mateix pla el crim de Romand, el protagonista, i la seva pròpia intimitat. S'inclouen la història, i aquest resulta ser el desllorigador. La resta “va venir, no diré que fàcilment, però tot seguit i com pel seu propi impuls”, confessa a *Convienne tener un sitio adonde ir*.

L'espurna de la seva particular biografia de Limónov també està explicada en aquest últim llibre. Un amic seu preparava el llançament d'una revista de reportatges i li demana un tema. “Limónov”, diu Carrère. L'amic se'l mira, bocabadat “Limónov és un canalla feixista!”. I Carrère li etziba “No ho sé. S'haurà de veure”. I aquesta és la seva actitud. No donar mai res per sabut, investigar, preguntar, contrastar, i narrar. I fer que semblés fàcil fer-ho, quan no ho és gens.

Després de *L'adversari*, escriurà quatre llibres més de no-ficció, tots quatre narrats en primera persona, jugant-s'hi la cara, golafre amb els detalls però sense inventar, i protagonitzats per personatges colpidors i fascinants.

I com també va dir en el FIL, quan parles de persones reals, amb noms i cognoms, “t'arrisques a fer-los mal, i molt, i no sempre els deixes la possibilitat d'aturar el suplici”. Carrère coneix molt bé aquest terreny relliscós, i diu que fins ara ningú no l'ha demandat ni l'ha volgut pegar. “O en tot cas ningú ho ha fet encara”. Recomana no burlar-se dels protagonistes de les històries que triem. Ser escrupolosament respectuós tant amb la veritat com amb els seus protagonistes. Diu que en tot moment va assegurar a Romand, per exemple, que “no era el seu advocat i que no escriuria la seva versió de la història”. Cal fugir de la “curiositat condescendent que és el motor dels reportatges de televisió en què s'ensenyen llançaments de nans o psiquiatres per a conilletts d'Índies”, escriu a *El Regne*. L'única curiositat vàlida és la que no et deixa dormir si no la satisfàs.